Выходить у Львовѣ що дня (кромѣ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Адміністрація и Експедиція подъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францісканьска ч. 10, двери 10.

Письма приймають ся лишь франкованй.

Рекламаціи неопечатанй вôльнй вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои".

Предплата у Львовѣ: въ Адміністрацiи „Газеты Львôвскои" и въ ц. к. Староствахъ на провінціи
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 118. Недѣля 26 Мая (7 Червня) 1891. **Рôкъ I.**

Фальшоване поживы а нашй маґістраты.

Недавно тому порушили мы були справу порядкôвъ на торгахъ по нашихъ мѣстахъ и мѣсточкахъ и въ кôлькохъ чертахъ показали, що то у насъ не дѣе ся, якъ то людей при купнѣ и продажи обманює ся на вазѣ и мѣрѣ та якъ пôдносить ся цѣну товару необходимого на поживу тымъ способомъ, що перекупнѣ и перекупки, выдирають селянамъ далеко по за мѣстомъ майже силою всѣлякй продукты зъ рукъ, платять за нихъ що хотять, а вôдтакъ ще того самого дня, тои самои годины продають тй продукты въ мѣстѣ, наложивши вже на нихъ мало що не подвôйну цѣну. Нинѣ хочемо порушити иншу справу, котра вже не лишь шкодить нашôй кишени але и здоровлю, а на котру у насъ що менше звертаєсь уваги якъ на саму продажь.

Що у насъ ѣдять люде по мѣстахъ, особливо люде найбѣднѣйшй? Колибы такъ все можна розобрати, все показати, чимъ мы по мѣстахъ живимо ся, що купує собѣ селянинъ нашъ, коли хоче въ мѣстѣ поживити ся, або змушеный приносити собѣ поживу зъ мѣста, то волосе ставало бы въ гору; такъ бы мерзко зробило ся чоловѣкови, що кôлька днѣвъ не мôгъ бы дивити ся на страву. Але у насъ нѣхто за тымъ не слѣдить, нѣхто не думає о тôмъ, не розбирає того, що ѣсть. У насъ пôдъ тымъ взглядомъ така вже недбалôсть, така нехарнôсть, що нема и слôвъ, якими бы єи можна означити. Однй мабуть держать ся нѣмецкои пословицѣ, котра каже, що чоловѣкъ не може знати вôдъ чого стане товстый, и ѣдять все въ сумѣшь безъ обриды; другй кажуть, що якъ Богъ дасть на пожитокъ, то нѣчо не завадить, а иншй таки нѣчого не говорять, нѣчого не думають, нѣчого не видять и ѣдять всѣ охлапы, все, що вже належало бы де выкинути на гнôй, та радй, коли ще и то можуть достати за свôй кервавo зароблений грошь. А вже то найгôрше дѣє ся робôтникамъ нашимъ по мѣстахъ и мѣсточкахъ, де суть якй бôльшй предприємства а при нихъ жиды держать кантины. Тамъ вже таки мусять люде живити ся гôршь звѣрять и ѣсти иногдѣ навѣть таке, чого ледви бы песъ доторкнувъ ся

Але на що то говорити богато. Возьмѣмъ н. пр. муку и придивѣмъ ся, якъ она фальшує ся. Пôсля рода муки знайдесь въ нѣй всѣляка мѣшанина. До житнои домѣшують ячмѣнну, для ваги додають трохи ґіпсу; послѣднѣйшу мелють зъ куколемъ и маткою житною и просто троять ' людей; до гречанной домѣшують мякинъ, кукурузяну продають такъ стухлу и гôрку, що люде зъ неи лишь слабостей набавляють ся. То само роблять зъ хлѣбомъ: старый, сплѣснѣлый, старй булки, мочать, мѣшають зъ мукою и печуть зъ тои мѣшанины новый хлѣбъ и продають за разовый. То само дѣєсь майже зъ кождымъ артикуломъ поживы, зъ корѣнемъ, кавою, цукромъ, гербатою, перцемъ, цикорією и т. д. Жидъ спаливши каву поливає єи водою, щобы бôльше важила, до меленого цукру додають крохмалю, гербату мѣшають зъ вишневымъ листємъ, до тертого перцю додають мякинъ зъ проса, до перцюги порошку зъ цеглы, до цикоріи торфу и цеглы. То само дѣєсь и зъ набѣломъ: молоко, сметана, сметанка розбовтують ся водою, пôдправляють ся мукою и т. д.

Отъ такъ на борзѣ навели мы лишь не богато примѣрôвъ, якъ то у насъ фальшує ся поживу. Не диво, що люде попоѣвши вôдтакъ якои стравы, занепадають нагло и часомъ въ кôлька годинъ умирають, або довго нездужають. А чи по нашихъ мѣстахъ доглядає хто, щобы такй надужитя не дѣялись? Чи карає хто виновникôвъ, тыхъ публичныхъ троѣтелѣвъ людей? Дежь тамъ, нѣхто о тôмъ и не подумає. Навѣть у насъ у Львовѣ можна побачити, якъ жиды публично розвозять воду содову, фарбовану аніліною на червоно, абы выглядало, що то она нѣбы зъ сокомъ малиновымъ. О набѣлѣ, муцѣ, корѣню и т. д. нема вже що и говорити. Въ львôвскôмъ хлѣбѣ або булкахъ найдете муху, таргана, шваба, клоче

УЛЯНА.

Полѣска повѣсть.

Й. И. Крашевского.

(Дальше).

V.

Надôйшовъ вечѣръ и нôчь; Тадѣй, котрый призвычаивъ людей до своихъ чудацтвъ, выйшовъ нишкомъ зъ хаты надъ озеро. Нôчь була чорна, въ селѣ свѣтла погасли; свѣтило ся только въ коршмѣ, а свѣтло, що вôдбивало ся вôдъ вôкна, полыскувало ся на водѣ спокôйного озера. Часомъ чути було далеке десь гавкане домашныхъ псôвъ; шумъ воды, що вколысувала себе до сну, и скрипъ журавля гойданого вѣтромъ надъ кирницею, та пѣяне когутôвъ, и урыване реванє худобы по оборахъ. Голосы тй на мовчаливôмъ тлѣ ночи подабали на яскравй зарысы на темнôмъ образѣ.

Зъ битємъ серця, що завсѣгды є товаришомъ кождои подôбнои справы, ступавъ Тадѣй берегомъ озера, задуманый; въ головѣ єго перевертало ся, било, ломало, бувъ то непонятный гукъ гадокъ и крови перебѣгаючои жилы огнистою филею, зубы дзвонили, руки дрожали, на чоло выступавъ голодный пôтъ. Анѣ не стямивъ ся, коли опинивъ ся коло коршмы, попри котру треба було переходити, щобы зъ двора дôстати ся въ село. На щастє не було нѣкого передъ задрѣмавшою вже майже коршмою, де вôдзывавъ ся єще только голосъ бахура. Нôчь була така чорна!!

Не зважаючи на болото, на калабанѣ и ямы — йшовъ Тадѣй до хаты, котру знавъ добре. Дитиною ще зъ пѣстункою перебѣгавъ не разъ село, знавъ кожде дерево, кожду кладку, керницю, кождый кутокъ пôзнававъ потемки и певный бувъ, що не помилить ся.

Коли однакъ эблизивъ ся до хаты, бувъ змѣшаный якъ злодѣй — бо й вôнъ, якъ не бувъ ще нимъ, такъ бодай хотѣвъ нимъ вже бути. Опинивъ ся, слухавъ — докола була тишина и пôднявши очи, замѣтивъ когось въ бѣлю на порозѣ. И той хтось и вôнъ, такъ само потемки — вôдчули ся, зачули, побачили чутємъ.

Тадѣй закашлявъ — особа въ бѣлю притулила ся до дверей, вôнъ мовчки посунувъ ся до неи. Числивъ на своє становиско пана и зôпсуте жѣнки, — числивъ на то, що не була чиста! И щожь то за розкôшъ хотѣвъ тамки знайти!!! О! непоняте серце людске, хто тебе коли зрозумѣвъ, коли бѣшь похотямъ тѣла?

Тадѣй, наблизивши ся пôзнавъ легко, що особою въ бѣлю була Уляна.

— То ты?

— Хто ту?

— То я.

— Панъ — панъ, повторила неспокôйно жѣнка рухаюча ся зъ мѣсця — панъ прийшли! зачимъ? На моє горе, на мои слезы, на бѣду? Панъ — ахъ! идѣть собѣ пане — идѣть!

— Йти, коли ты ждала мене на порозѣ, вôдказавъ зъ усмѣхомъ Тадѣй — мавбы я такъ вôдйти?

— Ждала! то правда, вôдповѣла Уляна,— я ждала умысно, щобы васъ остерегти, щобъ нѣхто пана не побачивъ, щобы умолити, абысте не входили — хрестъ Божій на мене нещасливу! Пане! Пане! я не така, якъ вы думаєте. — И то кохане ваше — додала — тожь то гôрше ненависти!

Тадѣй здивованый придавленымъ плачливымъ голосомъ тои жѣнки, въ котрôмъ проявлялось сильне обурене, стоявъ, не знаючи, що почати.

— Но — но — Уляно—сказавъ змѣшаный пôдходячи до неи — ходѣмъ до хаты! Чого боишь ся?

— До хаты! за чимъ? щобы насъ бачили, — щобы вчули, щобы я стала нещаслива— щобы—почала плакати.—Панъ Бôгъ бы мене скаравъ на дѣтехъ — на домѣ, на маєтку, на хлѣбѣ.

— Ходѣмъ, ходѣмъ Уляно — настававъ Тадѣй, Панъ Бôгъ коли має карати, то лишь мене покарає.

— Хрестъ святый мене побий, пане! не пôйду! не хочу, не пôйду! Наробл̂ю крику и цѣле село розбуджу! Всѣхъ скличу! Идѣть пане, — идѣть!

— Такъ хочешь! — гримнувъ Тадѣй и ажь зубами заскреготавъ, — щобъ я мстивъ ся, щобъ я — тебе прислужувавъ...

— А щожь панъ менѣ вдѣють? — спытала — бити скажуть? хибажь мене и такъ не бють? Хлѣба збавлять?—и такъ єго не много— а дѣтокъ малыхъ въ рекруты не вôддасте.

волосє, куснѣ шкôры мабуть вôдъ якогось старого патинка, черепъ — словомъ, що схочете. Мы видѣли на власнѣ очи, якъ коло костела св. Лазаря у Львовѣ, коло керницѣ, при самыхъ воротахъ, молочарки зъ Кульпаркова, полокали молоко, мабуть на те, щобы було бѣлѣйше, коли єго принесуть до мѣста. Въ Коломыи на ринку варятъ жиды въ величезныхъ самоварахъ гербату для селянъ изъ по кôлька разôвъ вывареной вже гербаты и трины зъ сѣна, та продають єи склянку по два крейцарѣ. Давнѣйше продавали въ Коломыѣ „квасъ“ зъ овочѣвъ, хочь правда, що и тогды були въ нѣмъ потопленѣ мыши та щуры, що вже ажь гнили въ нѣмъ, але то бувъ квасъ; — теперь свѣтъ поступивъ и жидки цивілізують нашихъ селянъ солодкою гербатою — зъ трины.

А щожъ на то все нашѣ маґістраты? То, що и другѣ люде; дивлять ся спокôйно на все, не видять нѣчого, мовчать и не журять ся про нѣщо, а коли ихъ поспытати, чи знають, що дѣє ся по нашихъ торгахъ, мовчать якъ великѣ фільософы и не дають нѣякои вôдповѣди, або выкручують ся, якъ то кажуть, сѣномъ. Таке стрѣтило недавно и Выдѣлъ краєвый, котрый зъ припорученя Сойму вôднѣсъ ся до маґістратôвъ мѣстъ: Краковъ, Львовъ, Тернопôль, Коломыя, Перемышль, Ряшѣвъ, Тарнôвъ, Станіславôвъ, Самбôръ, Дрогобичь, Новый Санчь и Бяла зъ запытанємъ, въ якій способъ веде ся у нихъ контроля надъ набѣломъ. Маґістраты Львова и Станіслава не вôдповѣли нѣчого, дрогобицкій маґістратъ признавъ ся, що не веде нѣякои контролѣ, а другѣ маґістраты сказали, що они нѣбы то контролюють, але отъ лишь такъ трошки, щобы фальшôвникôвъ не дуже лякати а впрочôмъ и не знають, якъ до тои контролѣ и брати ся. Въ виду такого стану рѣчей, постановивъ Выдѣлъ краєвый поручити инструкторови молочарства п. Массальскому выготовити инструкцію для маґістратôвъ, пôсля котрои має вести ся контроля надъ набѣломъ. Добре бодай то. Але що буде зъ другими артикулами поживы? Хто и якъ має ихъ контролювати? Вправдѣ лагодить ся теперь въ Радѣ державнôй законъ противъ фальшованя поживы, але якъ то кажуть, „закимъ сонце зôйде, роса очи выѣсть!“. Може бы не зле було, щобы хто нашимъ маґістратамъ и пôдъ симъ взглядомъ дещо пригадавъ та давъ яку инструкцію.

Ухвалы

бучацкои „Народнои Рады“

въ справѣ довжникôвъ Банку рустикального.

Выдѣлъ „Народнои Рады“ въ Бучачи скликавъ — якъ мы то свого часу оповѣщали— на день 28 мая зборы, щобы обговорити справу акціи ратунковои для довжникôвъ селяньского банку. Зборы вôдбулись, а теперь подаємо о нихъ отсе справоздане:

„На зборахъ явило ся крôмѣ членôвъ „Народнои Рады“ и дра Крижановского, віцемаршалка повѣтового, такожь кôлькадесять селянъ-довжникôвъ згаданого банку. Тымъ селянамъ представлено, яка сумна будучнôсть ихъ выжидає, єсли они дальше будуть зволѣкати сплату затягненыхъ, а доси незаплаченыхъ довгôвъ. На 8457 довжникôвъ єсть въ бучацкôмъ повѣтѣ 168, котрѣ залягають зъ довжнымъ капіталомъ надъ 19.000 зр., мѣжь ними єсть много такихъ, вôдъ котрыхъ банкъ не въ силѣ стягнути своихъ претенсій.

Оденъ зъ членôвъ „Народнои Рады“ подавъ внесенє, щобы бучацка Рада повѣтова поспѣшила зъ помочію селянамъ-довжникамъ и выкупила ихъ претенсіи. Віцемаршалокъ повѣтовый заявивъ однакъ, що повѣтова Рада не може згодити ся на выкупно довжныхъ претенсій головно зъ тои причины, що селяньскій банкъ удѣляючи позички поступавъ часто легкодушно и тому єго численнѣ претенсіи суть теперь нестягаємѣ; выкупно такихъ претенсій було бы великимъ тягаромъ для повѣту.

Тожь порѣшено розслѣдити точно, на скôлько претенсіи селяньского банку опирають ся на законно умотивованыхъ пôдставахъ. Віцемаршалокъ заявивъ, що въ тôй цѣли скличе до выдѣлу повѣтового всѣхъ довжникôвъ бучацкого повѣту и пôсля довжныхъ книжочокъ та книгъ ипотечныхъ розслѣдить се точно, а вôдтакъ подасть ся довжникамъ пôсля потребы вôдповѣдну раду и можливу помôчь.

По точнôмъ поясненю ситуаціи селяньского банку зô стороны повѣтового віцемаршалка, пересвѣдчились зборы „Народнои Рады“: *а*) що намѣръ, перевести акцію ліквідаційну въ сѣмъ роцѣ, мусить закôнчити ся численными ліцитаціями селяньскихъ ґрунтôвъ, въ наслѣдокъ чого побôльшить ся нужда мѣжь селянами — и *б*) що дальше продовженє акціи ліквідаційнои тогожь банку пôсля тыхъ самыхъ, якъ доси, вôдносинъ и условій не єсть можливе, бо кошты адміністраційнѣ теперѣшного комітету ліквідаційного выносять що року величезнѣ сумы и приносять вѣрителямъ банку великѣ шкоды. Щобы отже одному и другому лиху можна зарадити, було бы пожадане, щобы краєвый банкъ, за порозумѣнємъ и згодою дотычныхъ властей та селяньского банку, перенявъ безплатно адміністрацію ліквідованого банку селяньского, розложивши акцію ліквідаційну на 10 до 15 лѣтъ. Въ тôмъ часѣ мôгъ бы банкъ краєвый при посередництвѣ повѣтовыхъ выдѣлôвъ стягнути ратами тѣ всѣ претенсіи, котрѣ можна ще стягнути. Віцемаршалокъ повѣдомивъ, що бучацка Рада повѣтова розсуджала вже ту справу и Выдѣлъ повѣтовый внѣсъ въ тôй справѣ представленє и петицію до Выдѣлу краєвого.

Зборы „Народнои Рады“ порѣшили, щобы єи выдѣлъ внѣсъ рôвно-жь до Выдѣлу краєвого представленє того самого змѣсту и пôдперъ петицію бучацкого Выдѣлу повѣтового“.

Чи и о скôлько єсть можливый проєктованый тутъ способъ ратованя селянъ, не беремось розсуджати, хочь правду сказавши, вôнъ здаєсь намъ неможливый; покаже ся то зъ дальшои акціи бучацкого Выдѣлу повѣтового и тамошнои „Народнои Рады“.

Рістичь о королевôй Наталіи.

Оденъ зъ кореспондентôвъ парискои ґазеты *Eclair* мавъ розмову зъ реґентомъ Рістичемъ въ Бѣлградѣ и коли зôйшла бесѣда на королеву Наталію, сказавъ єму такъ: До того, що въ Сербіи стало ся, богато додали за границею; особливо французскѣ ґазеты перекручували факты. Вôдтакъ розповѣвъ Рістичь исторію спору межи королемъ а королевою и сказавъ, що Сербія не може зносити наслѣдкôвъ злого гумору въ королевскôй родинѣ. Король Миланъ може мати богато хибъ, але вôнъ все таки чоловѣкъ интеліґентный, котрый понявъ ситуацію и абдикувавъ. Вôнъ принявъ рѣшенє реґентіи. Єму — Рістичеви — прикро, що мусить о женщинѣ высказати некористный судъ,

---

Тадей захмуреный задумавъ ся, ще разъ пробовавъ до неи пôдôйти, але жѣнка блиснула въ темрявѣ ножемъ.

— Осторожно — сказала — въ мене нôжь.

Вôнъ остовпѣвъ.

— Панъ думали може — казала — що я, тому що красна, то вже и вѣры и серця не маю и Бога не знаю.

— О! — и засмѣялася тремтячимъ голосомъ, тихо а сумно. Слезамъ гôркимъ рôвнавъ ся той смѣхъ. — Идѣть пане—де инде—знайдете собѣ другу и третю и десять, только не мене. Идѣть пане. Колибъ хто надôйшовъ, мусѣлабъ я наробити крику и бувъ бы соромъ.

— Такъ не хочешь мене и мого коханя? шепнувъ Тадей нѣбы глумливо, нѣбы гнѣвно.

— О! хибажъ то коханє? — спытала. — То, що менѣ снило ся, о котрôмъ я думала, о котрôмъ въ пѣсни спѣвають, а на вечерницяхъ розказують. — Паньске коханє, королѣвске — чую — зовсѣмъ не таке. — Тамто, тамто! ой! оно не для насъ бѣдныхъ, не пôдъ стрѣхою єго шукати!

— Якась дивна молодиця—промовивъ Тадей самъ до себе.

— Добра нôчь, Уляно.

А она глумливо вôдповѣла єму зъ тиха.

— Добра нôчь. Вôнъ стоявъ єще и не знавъ, що зъ собовъ почати; она щезла — соромомъ знятый поплѣвъ ся поволи назадъ, повтаряючи: — якась дивна жѣнка!

VI.

Другого дня рано выбѣгъ въ лѣсъ, розбираючи єще въ думцѣ вчерашню свою пригоду, стыдавъ ся самъ передъ собою и жалувавъ своеи нôчнои прогульки. Поступованє тои жѣнки сидѣло єму въ серци якъ непонята загадка. Разъ гадавъ, що се було зручнымъ удаванємъ, то знову силувавъ ся пояти честноту жѣнки въ станѣ, въ котрôмъ звычайно й понятя о нѣй не мають, а паньске залицянє вважають радше втѣхою и пожаданою нагодою якъ пострахомъ и нещастємъ.

— Боить ся чоловѣка и по всему, думавъ собѣ. И знову нагадуючи черты єи лиця, єи поглядъ, котрого непонятый выразъ такъ зле годивъ ся зъ єи сѣрою свитою, немовъ предвиджувавъ, що єи не годить ся осуджувати, якъ другѣ жѣнки тои клясы, загальнымъ правиломъ зôпсутя, страху, рôвнодушности. Була то може перла замѣшана въ болотѣ, але якимъ дѣломъ затримала єи блескъ и подобу. Якимъ способомъ такій видъ, таку душу давъ Богъ такôй жѣнцѣ, въ тôмъ станѣ? Якимъ способомъ не дôткнуло єи доси окружаюче, обливаюче єи зôпсутє? Якій энгелъ стерѣгъ молодости?

Того анѣ Тадей, анѣ нѣхто на єго мѣсци не умѣвъ бы собѣ пояснити.

Зъ рушницею на плечохъ, йшовъ помалу въ лѣсъ. Бувъ то день святочный, много людей здыбувавъ йдучихъ на грибы и ягоды; зъ далека вже въ борѣ лунали спѣвы и крики. Глядѣвъ неспокôйный — мѣжь тыми якъ тѣни мрѣючими постатями шукавъ вôнъ Уляны. Хто знає, чи не зъ тою думкою выбравъ ся зъ дому?

И думаючи и йдучи, куды несли ноги, пробиравъ ся въ гущавину, за котрою було болото и стара старезна могила, на котрôй звычайно спочивавъ. На силу дерли ся и панъ и хортъ дорôжкою мабуть ними самыми утоптаною до могилы двохъ братôвъ.—Такъ єи люде зъ давенъ давна называли.

Лежала она окружена найгустѣйшою гущавиною пôдшитою лѣщиною, ожинами и густыми корчами, нѣхто крôмъ стрѣлця туды не заходивъ, а й той рѣдко заглянувъ, бо щобы дôстати ся на горбъ, на котрôмъ була могила, треба було або спорый кусень колувати, або брести купами болота. Люде розповѣдали собѣ, що тамъ убило двохъ братôвъ, що зрубували сосну. Тому то й уважало ся се мѣсце за страшне и закляте, нѣхто туды не запускавъ ся, нѣхто не ходивъ, навѣть и побережники хрестили ся вôдъ него, та єго обминали. А хочь є загальный звычай кидати галузє на таку могилу, то тутъ єго майже не було — кому кидати.

Всѣлякѣ казки розказувано на вечерницяхъ о тôмъ мѣсци, але майже всѣ згаджали ся у тôмъ, що мѣсце то було закляте, нещасливе. Де хто додававъ, що оденъ зъ братôвъ любивъ и живъ зъ жѣнкою брата, а другій бачивъ се и позвалявъ, бо боявъ ся и жѣнки невѣрнои и лихого брата. Богъ ихъ за то покаравъ. Другѣ розповѣдали, що сосну рубали въ недѣлю; инші, що братъ забивъ брата, а душегуба привалила сосна — але всѣ повтаряли, що мѣсце то страшне, нещасливе.

(Дальше буде.)

але обовязкомъ его есть сказати, що рѣчь не можлива знайти больше гордовитый и упертѣйшій характеръ, якъ характеръ королевои Наталіи. Она неробила собѣ нѣчого зъ рѣшеня регентіи. Ген. Бѣломарковичь ходивъ особисто до королевои, а она приняла его якъ найгôрше. Она стала передъ нимъ кидати ся изъ злости, ганьбила членôвъ правительства и остаточно лишила Бѣломарковича зъ нѣчимъ не слухаючи его радъ. Пôдчасъ того вела она політику на власну руку и збирала около себе членôвъ опозиціи.

Рістичь оповѣдавъ парискому журналістѣ про звѣстнѝ бѣлградскѝ подѣѣ, згадавъ про місію ґр. Гуніядого и сказавъ: Позаякъ всѣ пробы помиреня не удали ся, то правительство сербске було змушене вмѣшати ся. Запутанина ставала зъ кождымъ днемъ больша. Королева робила політику, що дня зносила ся зъ напредняками (поступовцями, партією Гарашанина), зъ партією, котра вже зужила ся, котрои край вже не хоче, а котра намовила короля Милана до войны зъ Болгарією, нѣбы то въ оборонѣ берлиньскои угоды. Въ арміи переводила ся тогды якъ разъ реформа. Зъ тою партією робила королева заговôръ противъ законного правительства. Сама прецѣ говорила, що має надѣю все перевернути до горы ногами. Міністеръ дѣлъ внутрѣшныхъ означивъ день и годину выдаленя кореловои не повѣдомивши о тôмъ анѣ регентію анѣ своихъ товаришѣвъ. На нещастє лишили орґаны выконуючѝ часъ королевôй прилагодити опôръ. Всѣ люде, котрыхъ пôдчасъ розрухôвъ арештовано, належать до найнизшихъ верствъ суспôльности. Поплыла кровь, то нещастє, але одвѣчальность за то спадає на королеву.

Нинѣ край вже спокойный; вôнъ принявъ вѣсть о выдаленю королевои рôвнодушно. Зъ декотрыхъ сторôнъ наспѣли навѣть ґратуляціи для правительства. Теперь же, коли сентіменталізмъ уступивъ передъ розвагою, годять ся всѣ на нашѝ мѣры и понимають, що мы руководились лишь интересомъ державы и намѣренемъ спасати престолъ. Хочемо королеви, скоро вôнъ стане повнолѣтный, вôддати престолъ въ порядку. Мы зобовязались до того, и додержимо нашого зобовязаня. Моє житє — кончивъ Рістичь — належить молодому королеви и я жертвую всѣ силы мои, щобы его престолъ бувъ поважаный. Беру на себе часть одвѣчальности за выдаленє королевои. Колибъ того не було потреба, то я бувъ бы шукавъ иншои дороги".

Рада державна.

(18-те засѣданє палаты пословъ зъ дня 5 червня). На вчерашнôмъ засѣданю предложило правительство проектъ закона о продажи средствъ поживы. Законъ сей нормує такожь торговлю забавками, тапетами, одѣжею, посудинами до вареня и предметами до переховуваня поживы и наконець торговлю нафтою. Въ проектѣ закона сказано, що будуть установленѝ окремѝ урядники державнѝ, котрѝ будуть мати право ревѣдувати всѣ артикулы поживы и брати зъ нихъ пробки. За пробки тѝ буде ся купцеви платити. За пôдроблюванє, фальшованє поживы, за продаванє рѣчей шкôдливыхъ здоровлю, удержуванє ихъ на складѣ будуть назначати ся строгѝ кары. Для техничныхъ розслѣдôвъ будуть основанѝ окремѝ институціи державнѝ а для образованя поліціи санітарнои будуть вôдкрытѝ окремѝ курсы науковѝ.

Посламъ роздано такожь проектъ закона противъ соціялістичныхъ аґітацій. Законъ той заказує творенє всѣлякихъ такихъ товариствъ, котрыхъ цѣлею есть пôдготовляти загальный переворотъ суспôльный, назначує строгѝ кары за належанє и заохочуванє другихъ до завязуваня такихъ товариствъ. Найнизша кара назначує ся на мѣсяць строгого арешту, найвысша на три роки, а крôмъ того ще и кара грошева. Такъ само заказує ся въ сѣмъ проектѣ великѝ зборы и торжества, выдаванє и ширенє часописей, скоро цѣлею ихъ есть ширенє соціялізму.

Посолъ Поллякъ поставивъ внесенє въ справѣ веденя статистики посѣлости земскои, а пос. Гаєкъ проектъ змѣны §§. 1, 4 и закона промыслового.

Зъ порядку дневного ухвалено въ другôмъ читаню законъ о знесеню мыта мостового. Палата приняла резолюцію, пôсля котрои рогачки мають ставити ся при кôнци домôвъ. Пос. Лінбахеръ поставивъ при кôнци засѣданя внесенє въ справѣ реформы законодавства адміністраційного. — Слѣдующе засѣданє назначено на второкъ.

Переглядъ політичный.

Въ кругахъ парляментарныхъ говорять, що комісія буджетова вôдбуде ще лишь два засѣданя, нинѣ въ суботу и въ понедѣлокъ, а мабуть въ четверъ розпôчнесь ґенеральна дебата буджетова въ повнôй палатѣ.

Зачувати, що ректоръ вѣденьского университету розпорядивъ, щобы всѣ студенты почавши вôдъ слѣдуючого курсу предкладали при имматрикуляціи свои фотоґрафіи.

Нѣмецкій цѣсарь має зъ початкомъ липня приѣхати до Анґліи. Дня 4-го липня приѣде вôнъ до ПортъВікторія пôдъ Шірнайсъ и тутъ повитає его кн. Уельскій. Зъ вôдси поѣде цѣсарь разомъ зъ цѣсаревою до Віндзору и перебуде тамъ до 9 липня а опôсля дня 14 липня верне назадъ до Нѣмеччины.

До нѣмецкихъ ґазетъ доносять, що Россія въ наслѣдокъ новои орґанізаціи ополченя зробила важный крокъ въ готовости до войны. По повнôмъ переведеню тои орґанізаціи буде россійске ополченє далеко больше готове до войны, якъ ополченє нѣмецке.

Одна румуньска ґазета подає таку розмову царя зъ своимъ братомъ вел. кн. Володимиромъ о кор. Наталіи: „Щожь ты думаешь о выгнаню Наталіи?" — спытавъ царь. — „Я думаю — сказавъ вел. князь — що то мусить бути страшно такъ проганяти матерь вôдъ сына." На то вôдповѣвъ царь: „Я на мѣсци Сербôвъ бувъ бы ще прогнавъ и малого Александра а тогды могла бы цѣла родина Обреновичѣвъ жити разомъ въ однôмъ мѣсци и выявляти собѣ свою любовь..."

Въ анґлійскôй палатѣ пословъ заявивъ міністеръ Ферґусонъ, що Анґлія не взяла на себе нѣякѝ зобовязаня що до участи своеи арміи въ интересахъ тридержавного союза. Италіяньске правительство годить ся зъ анґлійскимъ, що теперѣшный станъ рѣчей на Середземнôмъ мори и на сусѣдныхъ треба конче удержати.

Новинки.

— **Є. Ексц. п. Намѣстникъ** ґр. Бадені вернувъ вчера въ ночи до Львова. Коли выѣзджавъ зъ Калуша, вôдвели его ажь до границь повѣта, до Голиня, калускій староста п. Дроздовскій маршалокъ Рады повѣтовои п. Коморницкій и богато шляхты. Въ Долинѣ бувъ п. Намѣстникъ въ урядѣ громадскôмъ, ґде ему представила ся Рада громадска, а вôдтакъ выѣхавъ на дворець, де явило ся духовеньство, урядники и численна публика, щобы его попращати.

— **Преосвященый еп. дръ Юліянъ Пелешь,** станіславôвскій владика, именованый епископомъ перемыскимъ на мѣсце бл. п. еп. Ступницкого. Вѣсть та наспѣла вчера но полудни такъ пôзно, що мы не могли вже еи въ вчерашнôмъ числѣ помѣстити. Що до наслѣдника Преосв. еп. Пелеша на станіславôвскôмъ престолѣ не порѣшено ще нѣчого.

— **Громадѣ Горожана мала** повѣта рудецкого удѣливъ Є. Вел. Цѣсарь зъ приватныхъ фондôвъ 100 зр. запомоги на будову школы.

— **Товариство спѣвацке „Львôскій Боянъ"** устроює въ четверъ на другій тыжденъ прогульку товариску до одного зъ лѣскôвъ замѣскихъ, а на днѣ 28 и 29 червня выбирають ся члены „Бояна" на дальшу прогульку. Дня 28-го рано выѣдуть о годинѣ 11-ôй рано зелѣзницею до Стрыя, а вечеромъ дадуть тамъ въ „Рускôмъ Касинѣ" концертъ, по котрôмъ наступлять танцѣ. Въ понедѣлокъ выѣдуть члены „Бояна" и стрыйскѝ Русины зелѣзницею до Лавочного и до Бескида, и того ще дня вернуть назадъ до Львова.

— **Руска Бесѣда въ Тернополи** устроює прогульку зъ забавами и танцями до лѣса Кутковецкого дня 14 го червня. Мѣсце збору въ „Бесѣдѣ", а выѣздъ наступить о год. 3-ôй зъ полудня. Запрошеня розсылають ся, а хто бы не одержавъ, зволить зголоситись до „Рускои Бесѣды".

— **И. М. Конющецкій** авскультантъ судовый, родомъ зъ Людвиковки въ Галичинѣ, одержавъ оногды на львôвскôмъ университетѣ степень доктора правъ.

— **Дръ Штробль,** професоръ черновецкого университету, покусаный скаженымъ вовкомъ въ Садаґурѣ вернувъ сими днями зъ шпиталю дра Бабеша въ Букарештѣ до Черновець яко вылѣченый и есть доси зовсѣмъ здоровъ.

— **Въ Соповѣ** коло Коломыи, постановивъ властитель тамошнои большои посѣлости Гальпернъ, розпарцелювати землю (1000 морґôвъ), и продати селянамъ, якъ зачувати, моргъ по 120 зр.; 200 морґôвъ купує вже якъ кажуть п. Торосевичь зъ Киданча.

— **Хмароломъ** бувъ дня 3 с. м. въ Глибокôй на Буковинѣ въ наслѣдокъ чого мусѣвъ поспѣшный поѣздъ, котрымъ Архікн. Райнеръ ѣхавъ зъ Сучавы до Черновець, задержатись въ дорозѣ майже цѣлу годину.

— **Живцемъ згорѣвъ.** Въ селѣ Серґіє на Буковинѣ въ повѣтѣ выжницкôмъ выбухнувъ бувъ дня 1 с. м. огонь и въ одной хвили обнявъ цѣлу хату селянина Филипа Томюка. Въ хатѣ спавъ пôдъ ту пору пятилѣтный сынокъ Томюка а о выратованю его не могло вже бути и бесѣды. Коли огонь пригашено, знайдено лишь спаленѝ кости зъ нещаснои дитины.

Господарство, промыслъ и торговля.

— Новый приладъ до сапаня и поленя выробляє фабрика машинъ въ Lindenhof zu Martinwaldau въ окрузѣ Bunzlau на прускôмъ Шлеску. Нова та сапа и сѣче и поле въ способъ зовсѣмъ иншій, якъ сапа звычайна. Сапа та выглядає мовъ ґралѣ зъ двома зубами. Два крайнѝ довгѝ зубы суть прикрѣпленѝ до держака и ихъ затыкає ся въ землю. Черезъ держакъ иде серединою другій и можна нимъ крутити, якъ н. пр. дротомъ въ цибусѣ. До сего другого держака суть прикрѣпленѝ два другѝ середнѝ зубы коротшѝ, а на кождôмъ зъ нихъ есть примоцованый поперечный нôжь. Тыми коротшими зубами можна крутити вразъ зъ ножами. Ножѣ можна уставляти ширше або вузше, вôдповѣдно до потребы. Ужитє тои сапы есть дуже поединче: заткне ся еи въ землю коло корчика н. пр. бульбы, обкрутить ся движимовымъ держакомъ въ право и въ лѣво, а земля обсапана и обполена дуже добре. Робота иде чотири разы скорше, якъ робота простою сапою. Такъ подають нѣмецкѝ часописы. Добре було бы и у насъ ту сапу выпробовати. Бульбы то велика пôльга при роботѣ господарскôй.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 6 червня. Є. Вел. Цѣсарь выѣде вô второкъ до табору въ Бруку.

Прага 6 червня. Архікняг. Стефанія залишила свою подорожь на выставу до Праги.

Градецъ 6 червня. Ґр. Гартенавъ (кн. Баттенберґскій) занедужавъ небезпечно на печѣнку въ наслѣдокъ довголѣтного роздразненя. Недужій не ѣсть нѣчого; трохъ лѣкарѣвъ доглядає его.

Міляно 6 червня. Приѣхавъ тутъ несподѣвано король Гумбертъ. Рôвночасно приѣхавъ зъ Вѣдня и амбасадоръ Ніґра. Здаєсь, що розходить ся о вôдновленє тридержавного союза.

Вôдвѣчательный редакторъ: Адамъ Креховецкій.

Оголошеня до *Народнои Часописи* принимає Контора **Льеопольда Литыньского,** *Львôвъ, Валова, 14.*

Вильгельмъ Нетроуфаль,

у Львовѣ, улиця Ягайлоньска ч. 16,
выконує всякого рода

предметы металевй, выдавленй, точенй, округлй и подовговатй,
а именно:
для бронзовничихъ, серебряныхъ и золотыхъ якъ тоже для мѣдяныхъ, зелѣзныхъ и нюренберґскихъ всякого рода и рôжныхъ металѣвъ въ пожаданôй величинѣ и образци выробôвъ.

Поручаю мôй специяльный

Складъ англійскихъ бритовъ

зъ прирядами до остреня, американьскихъ машинокъ до стриженя волося, **пензлôвъ до голеня, никлевыхъ зелѣзокъ до фризованя волося, францускихъ гребенѣвъ,** рôжного рода **мылъ перфумовыхъ** и всякихъ **потребностей фризиерскихъ** заручаючи за доброту товару и ефектовне выкôнчене.
Принимає ся охотно и замѣну.

Л. Бляўштайнъ,

ул. Краковска, ч. 7.

КОСЫ зъ маркою „КОСАРЬ“
зъ англійскои срѣбно-сталѣ (Silver-Stell)
розсылає выключный складъ фабричный для Австро-Угорщины!!!

Л. Мінцера въ Дрогобичи (Галичина)

Тй косы вôдзначують ся *легкостію, подвôйнымъ гартомъ, остротою и суть майже не до зломаня.* Одно поклепане выстає на довшій часъ. Навѣть безъ попередного клепаня надають ся до остреня. За одноразовымъ заправленемъ (острымъ камѣнемъ) косятѣ до 120 крокôвъ и найтвердшй травы гôрскй.

За доброту кождои косы пріймає ся повну поруку.

Косы доставляє ся у формѣ краевôи и въ довготахъ довôльныхъ по цѣнахъ:

Довгота	62	65	70	75	80	85	90	95	100 ctm.
Цѣна шт.	1·--	1·5	1·10	1·20	1·30	1·40	1·50	1·60	1·70 злр.

Брусы дô остреня 15 кр.

Высылка скора **лишь за готôвку або послѣплатою** почтою або зелѣзницею; фрахтъ вôдъ однои косы выносить 2 до 3 кр. при вôдборѣ що найменше 10 штукъ. — Численнй листы похвальнй доручає ся до пересылки.

Осторога передъ обманьствомъ!!! Правдивй суть лишь косы зъ маркою „Косарь“ выбитою на вôдворотнôй сторонѣ пятки и спроваджений просто вôдъ фірмы

Л. Мінцеръ въ Дрогобичи (Галичина).

Господарѣ збираючй замовленя мають провізію.

Дирекція спôлки ткацкои

въ Ланцутѣ,
поручає п. т. Публици по цѣнахъ приступныхъ выробы чисто-льнянй зъ **краевои школы ткацко-суконнои** имени **Францъ-Іосифа въ Ланцутѣ.**

Полотна рôжнородні чисто-льнянй на бѣле, на простирала въ рôжной ширинѣ апретованй або сирй, всяке бѣле столове звычайнои и адамашковои роботы, ручники, дымы полотнянй и вѣтрильнй, зегельтухи, хустки, стирки и иншй выробы входячй въ дѣль ткацкій
Пробки оплачено.

Полотна корчиньскй
чисто льнянй, власного выробу *на сорочки, калисоны, простирала, ручники, платки, обрусы и т. д.*
поручає

Іоанъ Длуґошь,
Корчина коло Кросна ч. 299.

Пробки зъ цѣнникомъ высылаю оплачено.

ЗАВÔЗВАНЬЕ!
Въ протягу 24 годинъ

можна зъ всякою запорукою вы губити всякій родъ **щурôвъ, мышей домовыхъ и пôльныхъ, швабôвъ, караконôвъ, блощиць** и т. д. якъ и всякій родъ **домовыхъ и пôльныхъ насѣкомыхъ шкôдливыхъ** за помочею найновѣшихъ вынайденыхъ ц. к. прив. препаратôвъ.

Высылає ся за послѣплатою або за готôвку платну у Вѣдни.

Правдивй можна лишень получити въ

Хем. Ляборатоpіи у Вѣдни
VIII Bezk. Tigergasse Nr. 22.
де выробляють ся всякй выробы хемичнй и на всякй рецепты выдають ся лѣкарства.

Всякого рода

ВИНА

ЛѢЧНИЧЙ
дôстати можна кождого часу въ конторѣ

Льеопольда Литыньского
у Львовѣ, при улицѣ Валовôй ч. 14.

АПТЕКА ПОДЪ „СРѢБНЫМЪ ОРЛОМЪ“

ЖИГМОНТА РУКЕРА

поручає:

Сиропъ зѣляно-слодовый Др. Зебургера, знамените и выпробоване средство противъ всякихъ слабостей грудей и гортанки. Уживає ся що три годины для дорослыхъ по ложцѣ ôдъ кавы. — Цѣна бутельки 50 кр.

Михаилъ Павлишакъ

у Львовѣ, улиця Скарбкôвска, ч. 43,
поручає Всеч. Публицѣ свою ново-отворену

РОБÔТНЮ СТОЛЯРСКУ

въ котрôй выконує ся всякй роботы въ составъ столярства входячй, зъ сухого и доборового матеріялу, такъ будовлянй якъ и меблевй, якъ тоже всякй репараціи.

I

КВИЗДЫ

выключно прив.

Restitutionsfluid

Вже ôдъ **30 лѣтъ** єсть уживана зъ **найлѣпшимъ успѣхомъ** по многихъ **стайняхъ надвôрныхъ,** и въ **бôльшихъ стайняхъ** цивильныхъ и войсковыхъ, для **змôцненя** и **наданя силъ по великихъ змученяхъ** при **звихненяхъ, пôдбитяхъ, сухожиляхъ** и т. д.

Цѣна однои фляшки 1 зр. 50 кр.

Правдивый можна лишень зъ выжше наведеною маркою охоронною получити у всѣхъ аптикахъ и дроґуеріяхъ Австро-Угорщины.

Щоденна експедиція почтова:

FRANZ JOHANN KWIZDA
k. u. k. österr. u. k. ruman. Hoflieferant. Kreisapotheker. Korneuburg bei Wien.

БРОНИСЛАВЪ ВИТКЕВИЧЪ

аптикарь у Львовѣ улиця Жолкôвска (коло заставы),
поручає выпробованй и за скуточнй узнанй

Пигулки зъ Гуаяколемъ

знаменитй въ недугахъ грудныхъ, яко презерватива наколи зайде обава сухôтъ, такожь въ початкахъ хоробы радикально убиваючй бактеріи. — **Цѣна пуделка 1 злр.** (Зô способомъ ужитя.)

EXCELSIOR

Средство дуже цѣнене у всѣхъ гостцевыхъ терпѣняхъ именно застарѣлыхъ, объявляючихъ ся ломаньемъ костей и т. п.

Велике число узнань и подякъ, позваляє менѣ запоручити, що дешеве се домове средство лѣчить всякй, хотьбы застарѣлй зъ давныхъ лѣтъ ревматизмы.

Цѣна фляшки 60 кр. в. а. (зô способомъ ужитя.)

Подяка. Всч. п. Брониславъ Виткевичь, аптикарь у Львовѣ.

Мило менѣ переслати В. Всечестности мои найсердечнѣйшй слова подяки за Вашь дѣйстно чудесный *Excelsior.* Страшнй терпѣня, якй выдержавъ я зъ кождою змѣною воздуха, довгй лѣта треваючй болѣ въ костяхъ нôгъ, котрымъ нѣ одна сѣрчана купѣль помогчи не могла — перестали, якъ-бы чудесною рукою ôднятй, по ужертю кôлькохъ фляшокъ „Excelsior“-а. — Вдячнôсть моя для Васъ Пане трывали буде якъ довго жити буду, а першимъ еи ôдгомономъ най будуть тй слова моеи подяки.

Кракôвъ, 16 лютого 1891.

Антоній Гордыньскій.

Щоденна експедиція на провинцію за побраньемъ почтовымъ.

Прошу адресовати **В. Виткевичь,** аптикарь, Львôвъ-Пôдзамче.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.